

Ostatní dovolené a cesty

1. pokračování

[Začátek](#)

Roku 2011 jsme se chystali na "hlavní dovolenou" do Španělska a Portugalska. Koleno se po mém květnovém úrazu hojilo celkem dobře, nicméně na dlouhou cestu autobusem jsme si netroufali. Na základě lékařské zprávy nám pojišťovna vyplatila 80 % ceny zaplaceného zájezdu a my jsme přemýšleli o dovolené v Čechách. Chtěli jsme do nějakého zajímavého města, které by umožnilo zajímavý program i bez většího chození. Rozhodli jsme se pro **České Budějovice**. Na základě dostupných údajů jsem vybral penzion Centrum¹, který vyhovoval polohou i cenou. Leží v místě, kde bývaly východní hradby, takže je v centru, a zároveň blízko nádraží. Že před vchodem je asi 8 dost vysokých schodů a uvnitř hodně úzké schodiště, to jsme zjistili až na místě. Pro mou ještě ne zcela fungující levou nohu to zrovna příjemná skutečnost nebyla, napoprvé jsem schody zvládl i s kufrem, a bez kufru jsem pak už v nich ani překážku neviděl. Jen při cestě domů jsem si jich ještě užil. A v penzionu se nám líbilo. V příjemné jídelně jsme sedávali, mohli jsme posedět i na terase.

Českobudějovické náměstí Přemysla Otakara II.

Penzion Centrum

¹ Penzion Centrum, Na Mlýnské stoce 360/6, už na internetu nenacházím. Vedle je penzion Garní, Na Mlýnské stoce 358/7. Myslím, že tam býval i tehdy, a v blízkosti také kavárna, o něž ostatně v Budějovicích nouze nebyla.

Českých Budějovic jsme si užili: Dispozice města na soutoku Vltavy a Malše, stavební památky, katedrála s věží, příjemné koupaliště, restaurace, kavárny, vinárny, ... Z gastronomických zařízení jsme si velice oblíbili řeckou restauraci, která byla nedaleko našeho penzionu. Vzpomínky na ni o tři roky později přispěly k rozhodnutí zajet do Budějovic ještě jednou.

V neděli jsme zašli na bohoslužbu do nově postavené modlitebny **Církve bratrské** a po skončení jsme si ji s velkým zájmem prohlédli. Je to velice hezká moderní stavba, tehdy byla ve dvoře ne příliš reprezentativně vypadajícího domu, který sboru také patří a v němž je byt kazatele a některé sborové místnosti. V roce 2014 ještě hezký vzhled postrádal, nicméně, pokud vím, už je také zrekonstruovaný.

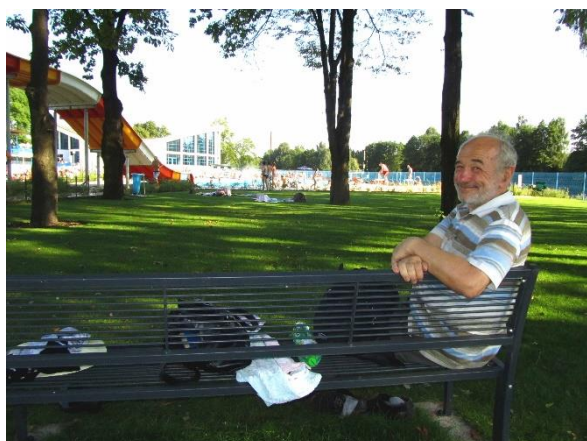
Před obchodem s brýlemi

V řecké restauraci

Oběd nám Přemysla Ot.II

Koupaliště

Malý františkánský klášter
na severu centra ČB

Penzion, kde jsem byl ubytován během programátorského kursu v závěru práce u ČD

I když jsme původně s výlety moc nepočítali, nějaké jsme podnikli, pochopitelně s ohledem na mé levé koleno. Jakousi zatěžkávací zkouškou pro ně byla cesta na zříceninu hradu **Dívčí kámen** jihojihozápadně od Českých Budějovic v místech, kde Vltava protéká hlubokým údolím s výraznými meandry a terén je kolem hodně kopcovatý. Vlákem jsme dojeli do Třísova, odkud je to na hrad 1,5 km, ovšem dost náročným terénem, hlavně s prudkým klesáním; za potokem se k hradu stoupá, ale to už šlo hladce. Hrad důkladně prohlédla jen Evinka, já jsem uvnitř zříceniny seděl, kochal se pohledem na staré zdivo a těšil se na to, co Evi nafotí. Na vlak jsme pak šli sice delší, avšak podstatně pohodlnější cestou do Holubova, což mělo i tu výhodu, že u zastávky vlaku je příjemná zahradní restaurace, kde jsme se opravdu osvěžili.

Dívčí kámen

Daleko pohodlnější a přitom velice bohatý byl výlet do **Nových Hradů**. Město sice má nádraží, avšak to je od vlaku poměrně daleko, a tak jsme k dopravě volili autobus. Už začátek cesty byl velice zajímavý, českobudějovické autobusové nádraží je totiž na střeše budovy obchodního centra. Byl jsem rád, že cesta vedla přes Háchovo rodiště Trhové Sviny, které jsem nikdy ani z dopravního prostředku neviděl.

Nové Hrady je nevelké město bohaté zajímavostmi, díky čemuž je jeho historické jádro městskou památkovou zónou. Dominuje mu hrad, ale je tam i zámek, klášter, radnice, kostel Sv. Petra a Pavla a další památky. A my jsme tam prožili hezké chvíle i v cukrárně umístěné v jednom starobylém domě, kde jsme strávili milou chvíli s **Janou a Pepou Krásovými**, s nimiž jsme se v tomto městě na samém jihu Čech potkali.

Nové Hrady, radnice

Nové Hrady, hrad

Nové Hrady, náměstí

S Krásovými v cukrárně (Evi fotografovala)

Z Českých Budějovic jsme se zajeli vlakem podívat i do **Českého Krumlova**. V tomto památkami bohatém městě jsme spolu byli po 27 letech. Na rozdíl od naší tehdejší návštěvy, jejímž zlatým hřebem byla návštěva Strakonického dudáka sledovaného z otáčivého hlediště v zámeckém parku, teď naprostá většina stavem byla v dobrém stavu, město bylo krásné, ale dost přelidněné². Těšili jsme se na klidnou chvíli u oběda, a tu jsme prožili, ovšem v zahradní restauraci na levém břehu Vltavy, jižně od centra, kde jsme od stolu pozorovali čilý život na Vltavě.

² Mezi Strakonickým dudákem v roce 1984 a touto naší návštěvou jsem ještě jednou Krumlov navštívil, abych na zámku v rámci Ekofilmu pověděl něco o duchovním rozměru vztahu k životnímu prostředí. Vzhledem k tomu, že mým spoluřečníkem byl Ivan Štampach, se můj řečnický prostor zredukoval jen na pár minut; kromě zámku jsme pak už byli jen s některými spoluúčastníky akce (mezi nim byl i tehdejší ministr životního prostředí RNDr. Miloš Kužvart) v Latránu pod zámkem na večeři.

Obrázky nemají přiblížit Český Krumlov jako městskou památkovou rezervaci, nýbrž atmosféru naší tamní návštěvy.

K pobytu v Českých Budějovicích patří i návštěva **Hluboké n.Vlt.**, kterou jsme ovšem především zaměřili na barokní zámek **Ohrada** s expozicí zemědělského muzea a na sousední jihočeskou ZOO; k známému romantickogotickému zámku jsme se ovšem také vydali. A severně od Budějovic jsme jiný den navštívili ještě sklářskou huť a od ní nedaleký Hosín se zajímavým kostelem.

Sklářská huť

Kostel v Hosíně

Z jihočeské dovolené jsme se vraceli spokojeni; noha celkem poslouchala byvši stále v hodně těsné elastické punčoše (nebyl jsem si jist, zda ji mohu sundat, abych se mohl na budějovickém koupališti vykoupat, a tak jsem to telefonicky konzultoval s angiologem MUDr. Petříkem, a ten mi koupání – samozřejmě bez punčochy – vřele doporučil) a užívání warfarinu nepůsobilo problémy³. Úspěch budějovické dovolené nás inspiroval ještě k další, byť už krátké, mimopražské dovolené. Zamluvili jsme si nocleh v libereckém hotelu U Jezírka v těsné blízkosti ZOO.

³ Punčocha i warfarin byly důsledky trombózy, která byla důsledkem pórůrazové fixace nohy ortézou.

Liberec ve mně vyvolává vzpomínky na první kantorský rok, který jsem trávil ve Frýdlantě a do Liberce jsem jezdil do Vědecké knihovny a do sboru na měsíční akademické večery, a také jsem tam byl na seniorátních dnech mládeže. S Evinkou jsme pobyt zahájili návštěvou *IQ-parku*, což bylo interaktivně pojaté technické muzeum v bývalém továrním objektu nazvaném *Babylon*; kromě IQ-parku tam byl i akvapark, několik restaurací aj. Jak to je dnes, nevím. Pokud vím, IQ-park existuje, avšak v daleko chudším provedení, spíš pro menší děti, protože v těsné blízkosti v moderní budově vzniklo obdobné, avšak daleko bohatší a ke starší klientele zaměřené zařízení *IQ-landia*.

SV IQ-parku

Na kávě v Babyloně

Harcovská přehrada

Po poledni jsme se ubytovali v příjemném hotelu a zašli se k přehradě vykoupat. Chození mi stále poněkud problémy dělalo, avšak věřím, že nám to program libereckého pobytu nepokazilo. Druhý den jsme navštívili ZOO a vyjeli lanovkou na *Ještěd*. Lanovka neselhala, zpětně si ovšem uvědomuji, že s mou havarovanou nohou to moc rozumný cíl nebyl. A na Ještědu jsme navštívili muzeální objekt – restauraci v tamní vysílací věži. Ona asi nemá přímo statut muzeálního objektu, ale systém obsluhy a jednání s klienty tam byly takové, jaké jsme znávali, a to ještě z těch horších, ze socialistických restaurací. Kruhová restaurace, stavebním řešením umožňující výhled na všechny strany. Bylo tam málo lidí, a tak – aby si ušetřili práci – velkou část uzavřeli, a přístupnou ponechali jen menší, odkud zrovna nijak zajímavý výhled nebyl. A způsob jednání obsluhy byl takový, že jsme se ani obsloužit nedali. Myslím, že v dobách socialismu býval často cíl obsluhy právě takový.

Obědy a večere jsme si spojovali s příjemným posezením v různých restauracích v centru Liberce. Navštívili jsme tam i různé obchody. S něčím podobným ještědské obsluze jsme se neseťkali, nicméně jsme si uvědomili, že obsluha v restauracích i v obchodech v jihočeské metropoli bývala ještě příjemnější.

Poslední – třetí – den libereckého pobytu jsme zajeli do **Frýdlantu**. Ten od dob mého působení ohromně získal (až na zánik úzkokolejky do Heřmanic). Zašli jsme až k zámku, a tím i k mému bývalému působišti, k budově školy, již dnes využívá Střední škola hospodářská a lesnická, a k internátu, fungujícímu až od ledna 1970. Rádi jsme poseděli na Masarykově náměstí; jak se jmenovalo před 41 lety, jsem už nevěděl, ono to tehdy stejně mezi lidmi bylo zkrátka Náměstí.

Vpravo škola, vzadu internát

Zámecká restaurace kaplanka patřila k okolí školy

Na Masarykově náměstí (vlevo v pozadí radnice)

Zbytky heřmanického nástupiště

Evi s gramofonem před sídlem ChKO

Pobyt v Liberci jsme zakončili nákupem gramofonu na klasické gramofonové desky v obchodním domě u Nisy, který dnes už nestojí. Doufám ovšem, že krásná roubená budova Správy ChKO Jizerské hory stojí, ověřené to však nemám.

Roku 2012 jsem se sice ještě cítil rekonvalescentem, ale pokud jde o program dovolené, jsme se tím moc omezovat nedali a absolvovali jsme jednat zájezd do Anglie, jednak další – a už poslední – slovenskou dovolenou, kdy jsme opět využívali platnosti našich režijních jízdenek na Slovensku, kde jsme si jako místo pobytu vybrali k České republice blízko **Žilinu**. Ubytování jsme měli zajištěno v hotelu Slovan, který je mezi nádražím a centrem (tedy blízko od nádraží i od centra).

Evi k šedesátinám dostala *iPad*, který si vzala s sebou a který se nám stal důležitým průvodcem při našem programu. Ohromně jsme uvítali, že v Žilině bylo v centru možno se připojit na veřejné WiFi. Plán Žiliny jsem ovšem s sebou nosil. Po celou dobu našeho žilinského pobytu byla velká vedra; program jsme tomu přizpůsobili, a tak se nám dovolená líbila. Žilinu jsme dost prochodili, oblíbili jsme si posezení v restauračních zahrádkách na Mariánském náměstí, což je hlavní náměstí na kopečku se nacházejícího žilinského Starého Města, několikrát jsme zašli či trolejbusem zajeli na krásné koupaliště na centru nejbližším konci čtvrti Veľký Diel (v ní je Výzkumný ústav dopravný, kam jsem kdysi služebně jezdíval, ovšem od nádraží autobusem, a tak jsem jeho přesnou polohu teď už ani neznal). V neděli jsme navštívili luterskou bohoslužbu v moderním kostele; účast na české poměry nebyla špatná, ale z Prešova a z Dolného Kubína jsme měli zkušenost s daleko plnějšími bohoslužbami. Cestou od luterského kostela do centra na oběd jsme se ještě na chvíli navštívili jakousi slušně navštívenou charismatickou bohoslužbu.

V Hotelu Slovan

Na Mariánském nám.

Prvý pohár ako med
preto druhý dáš si hneď
tretí chuti dodá
Štvrtému nik neodolá
piaty chváliť nepostačíš
šiestym si smäd neuhasiš
pri siedmom si pletieš esá
pri ôsmom ti hlava klesá
pri deviatom si sťa kameň
po desiatom je ti Amen

Z jedné žilinské vinárny

V luterském kostele

Luterský kostel

Koupaliště

Výletování jsme museli přizpůsobit horkému počasí, avšak několik zajímavých míst jsme navštívili. Především to byly dvě zříceniny ve východním okolí Žiliny, a to majestátní **Strečno** a v lese na poměrně těžko přístupném kopci **Starhrad**. V obci Strečno nás zaujala hezky upravená zahrada katolického kostela vybavená spoustou opěrných stojanů pro kola. V horské krajině zvláště mile překvapivé! Sama zřícenina nás neklamala, bylo tam co procházet, a při cestě zpět jsme na úbočí kopce ve stinné zahradní restauraci poobědvali smažený sýr. Následoval pak poctivý několikakilometrový výlet na Starhrad, kde nás čekala neobvyklá scéna – v onom obtížném terénu se fotografovala nevěsta s ženichem. V terénu nevěsta chodila raději bosa.

Strečno

Na strečenském výletě nás provázel Evinčin iPad. Cestou zpět jsme ve vlaku sledovali, jak ukazuje cestu. Celkem dobře, jen ji vyznačoval na levém břehu Váhu, zatímco trať vede po pravém.

Další "hradní" výlet vedl na zříceninu hradu **Lietava**. Vzpomínal jsem, že jsem tam byl s "OSN"⁴ již v roce 1966 (a Jarda tam během tenisového turnaje v Žilině byl ještě dříve). Už si nejsem jist, ale myslím, že na Lietavu jsme vyrazili pěšky z Žiliny a pa došli na vlak do Lietavské Lúčky. Na hradě bylo docela rušno, připravovalo se nějaká podvečerní kulturní akce. Z Lietavské Lúčky nám jel vlak dřív do **Rajce**, a tak jsme se

⁴ OSN – oddíl snížené námahy; to byla skupina, kam jsem byl zařazen pro tělocvik na Matfyzu. Snažili se nám vnutit označení OZN (oddíl zmenšené námahy), ale to jsme neakceptovali. V roce 1966 se nás pobytu ve stanech v Rajeckých Teplicích účastnilo asi 10 či 12, mj. [Vašek Chvátal](#) se svou tehdejší o trochu starší dívkou Štefanií (s nimi dvěma jsem si v jednom půldnu zajel do Rajce), jejíž mladší sestra Livia se stala manželkou druhého českého prezidenta Václava Klause.

ještě podívali do tohoto města známého svou minerálkou (na tu jsme však nenarazili) a nejbližším vlakem se vrátili do Žiliny.

Lietava

Rajec, nám.

Lokálku Žilina – Rajec jsme využili k návštěvě **Rajeckých Teplíc**, především tamního skvělého termálního koupaliště, mně známého z pobytu s matfyzáckým OSN a v Nečasově rodině pověstného tím, že se tam během žilinského turnaje Jarda sklouzl po skluzavce do bazénu, aniž by si všimnul, že v něm není voda. Naštěstí to tehdy skončilo jen poměrně lehkým úrazem. Skluzavka tam už nebyla, nicméně koupání tam bylo skvělé a s krásnými pohledy na kopcovitou krajinu. Velice nás tam zaujal moderní katolický kostel.

Rajecké Teplice

Moderní kostel

Velice zdařilý byl výlet autobusem do Vrátnej doliny a odtud lanovkou do stanice **Chleb**; odkud jsme se prošli po hřebeni na nejbližší vrcholy na obě strany od konečné lanovky – na vrchol Chlebu i na Velký Kriváň. Výhledy byly překrásné!

U horní stanice lanovky na Chleb

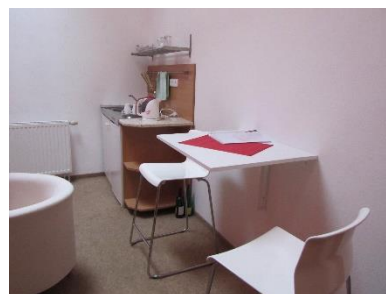
Na výstavě v Budatíně

K Žilině patří i předměstí **Budatín** na pravém břehu Váhu, tam, kde se do něj vlévá Kysuca. Zámecký park je příjemný, exteriér zámku není nijak v dobrém stavu, avšak interiér zřejmě dobře slouží výstavám, my jsme tam viděli vystavené zajímavé produkty "dráteničiny".

Když jsme z Žiliny odjeli, nepomyslili jsme, že šlo o poslední návštěvu Slovenska. Plánovali jsme sice týdenní pobyt v *Banskej Bystrici* v druhé polovině srpna 2013. Protože však necelý týden před plánovaným odjezdem zemřel Evinčin tatínek, dovolenou v srdci Slovenska jsme zrušili. Teď však vrátím na začátek roku 2013 a zavzpomínám na únor, kdy jsme využili časovou souhru Evinčiných tzv. jarních prázdnin (hluboce v zimě probíhajících) a týdne mezi ukončením zkuškového období a zahájením výuky u mne na VŠE a zajeli si na pár dní do **Jihlavy**.

Dovolená ve městě se sněhem byla pro nás neobvyklá. Ubytování v útulném penzionu na jihu centra Jihlavy, kde jsme se dostali pokoj mající některé rysy mezonetového apartmánu, s vlídnou obsluhou a dobrou cukrárnou, jsme v tomto poněkud nevlídném ročním období obzvláště uvítali.

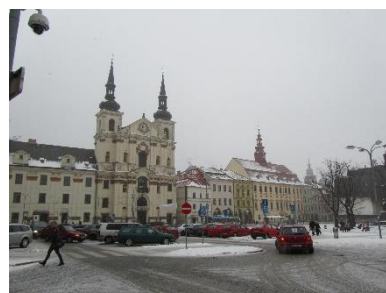
V penziónu

Penzión

Dětské hřiště v zimě

Náměstí

Jihlavu jsme si dost prochodili, obešli několik katolických kostelů, zašli se podívat k evangelickému kostelu, prohlédli jsme si muzeum a snad dvakrát jsme navštívili tamní ZOO, která navzdory únoru byla plná života a kde nás zvláště zaujali malajští medvědi, menší a štíhlejší než zdejší hnědí, a kupodivu převážně býložraví.

Pohled na město z údolí

Na jednom jihlavském domě nás zaujal nápis: *V těchto místech stála od počátku Jihlavy městská farní škola. V roce 1561 byla přestavěna na latinskou školu neboli protestantské gymnásium. Kromě mnoha humanistických básníků zde působil také mistr Jan Vodňanský-Kampanus.*

Nevynechali jsme ani návštěvu Brtnice, městyse, kde moje maminka trávila dětství (byť nikoli to nejtěplejší) a které si v rodinném povědomí získalo ještě významnější místo, když Honza Zadražil našel v rodinném albu fotku, která byla vystavena v brtnickém muzeu zdejšího slavného rodáka architekta Josefa Hoffmanna (maminka mého dědečka Zadražila byla rozená Hoffmannová).

Jihlavská ZOO: medvěd malajský

Brtnice

Jihlavská zimní dovolená, umožněná mimořádnou konjunkcí našich časových možností, se nám vydařila. S dalším vzpomínáním se sice časově přesunu až o 17 měsíců dále, do července 2014, ale místně se vrátím do **Českých Budějovic**, kde se nám roku 2011 velice líbilo, což s labužnickými vzpomínkami na řeckou restauraci nás vedlo k rozhodnutí zajet opět do jihočeské metropole. Útulný pension Centrum nás uvítal a poskytl nám opět příjemné ubytování. Leč, k našemu velkému zklamání, řecká restaurace už nebyla.

Budějovic jsme si užili. Navštívili jsme několik výstav, procházeli zajímavými uličkami s všelijakými obchůdky včetně antikvariátu na náměstí, užili jsme si Stromovku na levém břehu Vltavy, prohlédli si památky na koňku na jižním okraji centra aj. Už jsem neměl problémy s chůzí, a tak jsme se vyšli na věž katedrály Sv. Mikuláše, odkud je krásný rozhled na město i okolí. V neděli jsme navštívili bohoslužbu ve **sboru ČCE**, a přijali jsme i pozvání na následující posezení u kávy v modlitebně, s improvizovaným stolem.

Náměstí Přemysla Otakara II má své kouzlo

Klášter

Sborový dům ČCE (s věží)

Masné krámy (dnes restaurace)

I bez řecké restaurace jsme gastronomicky nestrádali

Pohledy z věže Sv. Mikuláše

Na schodišti do věže Sv. Mikuláše

Koupaliště

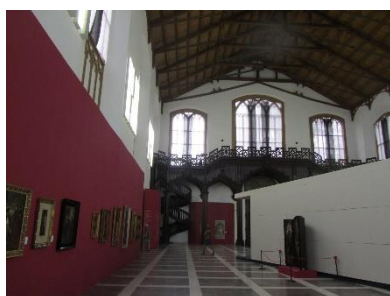
Zajímavý obchůdek

Na výstavě dvoustopých vozidel

Během dovolené jsme navštívili i romantický zámek **Hluboká n.Vlt.** Na prohlídce interiéru zámku jsme sice nebyli, ale jinak jsme areál dost prochodili, a "v podzámčí" pak využili gastronomických možností.

Výstavní prostor na Hluboké

V zámeckém areálu

Začátek prázdnin 2015 s 600. výročím upálení Mistra Jana Husa jsme strávili v **Sušici**. Jeli jsme tam vlakem přes *Plzeň* a *Horažďovice předměstí*. Obě nádraží, v nichž jsme přestupovali, procházela výraznou rekonstrukcí. V Plzni jsme měli poměrně málo času na přestup a orientace tam byla dost komplikovaná, nicméně s trochou štěstí a trochou nádražní orientační schopnosti jsme ve vlaku do Českých Budějovic byli včas.

Netušili jsme ovšem, co nás čeká v Horažďovicích. Tam kvůli rekonstrukci nádraží vlaky zastavovaly snad ještě před plzeňským zhlavím, kde nebyly postavené peróny a vystoupit z vlaku byl opravdu sportovní výkon. Zvládli jsme jej, a čekal nás další problém. Klatovské vlaky stály také před nádražím, také bez upraveného nástupiště, a ten náš měl odjíždět asi za půldruhé hodiny. Slunce peklo, nikde čekárna, strom ani lavička. Ale byl tam motoráček, který měl jako cílovou stanicí Horažďovice město. Z jízdního řádu jsem usoudil, že se po oněch 3 km vrátí zpět na nádraží Předměstí a pak pojedje přes Sušici do Klatov. A ve vlaku se dá sedět, za jízdy zařídít průvan a dokonce i najít si místo ve stínu. A tak jsme využili režijek a čekání si obohatili projetím tříkilometrového úseku v obou směrech motoráčkem. V Sušici je nádraží docela daleko severně od centra (mezi ním a městem je slavná sirkárna SOLO), ale jezdí tam autobus, který jsme rádi využívali. V hotelu *Na Pekárně*, který je v Masarykově ulici na nábřeží Otavy pod centrem města, jsme se v příjemném pokoji s velkou terasou s chutí ubytovali.

Pamětní deska ve staré části Sušice (připomíná nálepku na krabičce zápalek)

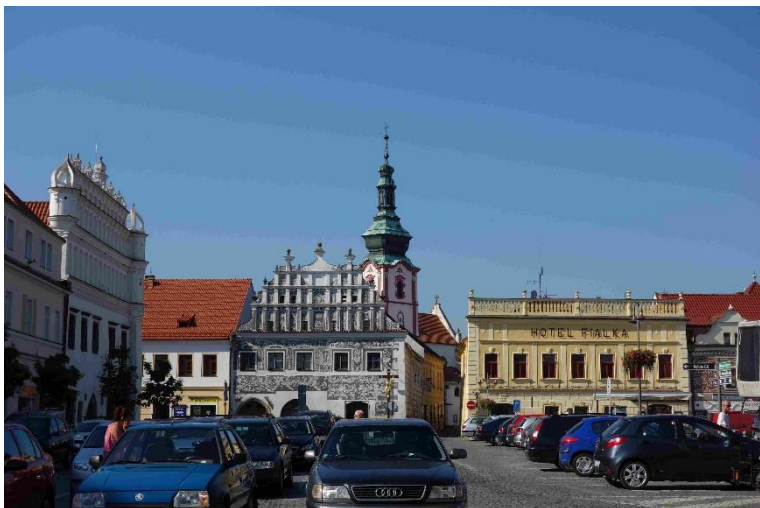
Hotel Na Pekárně

Terasa u našeho pokoje

Většina dní na sušické dovolené byla horkých. Nezbylo, než tomu přizpůsobovat program. Samo město Sušice stálo za to, abychom je prochodili, nahlédli do kostelů a obchodů, na tržišti si kupovali třešně, navštěvovali restaurace a příjemnou poschodovou cukrárnu, sice neklimatizovanou, ale s funkčním ventilátorem a širokým výběrem dobré zmrzliny. Podívali jsme se i na hřbitovy včetně židovských, zažili si půdorys kdysi hrazeného města a prohlédli si zbytky hradeb. V muzeu, věnovanému z velké části betlémům, jsme se setkali s *Dášou a Pavlem Vychopňovými*. – Nejen z pamětní desky na kostele bylo zřejmé, že město v dobrém vzpomíná na kněze a léčitele Františka Ferdu. V neděli jsme navštívili bohoslužbu Církve bratrské. S některými tvářemi odtud jsme se setkali pak v pondělí večer na Husově náměstí, které jsme měli hned za hotelem a kde proběhlo připomenutí 600. výročí upálení Mistra Jana Husa, provázené komorním, nápaditě provedeným *ohňostrojem*. Taková akce v nevelkém městě, jakým je Sušice, se nám líbila.

Hezké chvíle jsme strávili na stinném nábřeží Otavy, která nám také poskytla koupací místo tak blízko od našeho hotelu, že jsme na ně chodívali pěšky.

Náměstí Svobody v Sušici

Náměstí Svobody

Ohňostroj na památku Mistra Jana Husa

Židovský hřbitov

Antikvariát

Ulice v trase bývalých hradeb

V modlitebně CB

Otava

V cukrárně

Pamětní deska P. Ferdy na kostele

Z křížové cesty na vrch Anděla strážce

Kolem Sušice bylo několik naučných stezek sloužících k poznání okolí. Některé jsme využili k procházkám. Kousek nad Sušicí jsme navštívili *Vrch Anděla strážce* s klášterem, odkud byla krásná vyhlídka a na něj jsme vystoupali zajímavou moderní *křížovou cestou*, vytvořenou studenty místní střední umělecké školy.

Vydali jsme se i na vrch *Svatobor* nad Sušicí; cestu jsme vnímali jako skutečný, byť nevelký výlet. Když jsme o 35 roků dříve byli na dovolené v nedaleké *Františkově Vsi*, podnikal jsem procházky na Svatozor jako rozcvičku. Inu, od té doby se můj věk zdvojnásobil. Podnikli jsme i dva výlety s využitím veřejné hromadné dopravy. Zajeli jsme autobusem do **Kašperských Hor**, kde jsme si prohlédli muzeum; vědomí horkého dne a pohled na ne zrovna blízký *Kašperk* nás vedl k rozhodnutí na návštěvu krásné pošumavské zříceniny rezignovat a raději se projít s kopce do Rejštejna, kde jsme si v poněkud naivním optimismu představovali příjemnou restauraci s dobrým obědem; o něj jsme sice nepřišli, ale počkali jsme si na něj, až nás autobus dovedl do Sušice.

Kašperk jsme oželeli, ale nejrozhlednější českou zříceninu jsme navštívili. Vlák nás zavezl do **Žichovic**⁵ a odtud jsme šli asi 2km na **Rabí**, které jsme si důkladně prošli a pořádně prohlédli, pak v restauraci poobědvali, vrátili se do Žichovic, kde jsme před odjezdem vlaku ještě stačili navštívit zámecký park a z vnějšku se podívat na zámek. V obci jsme si všimli veřejné knihovny, kde nápadně inzerovali veřejný internet.

⁵ Ze starých jízdních řádů jsem tamní nádraží znal pod názvem Žichovice – Rabí.

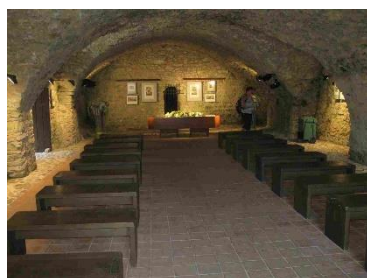
Svatobor

V kašperskohorském muzeu

Rabí, na hradbách

Rabí, výstavní prostor ve sklepení

Zámek Žichovice

Domů jsme se vraceli opět přes Horažďovice a Plzeň. A opět s obavami, jak zvládneme přestup v Horažďovicích spojený s čekáním bez možnosti se ukrýt před sluncem. Měli jsme štěstí. Stál tam jakýsi dřívější zpožděný vlak do Plzně. Nikdo nám možnost jej použít nenabídnul. Ale podle toho, kde stál a kde měl lokomotivu jinam než na Plzeň jet nemohl. A že by měl dojet třeba jen do Nepomuku? To si mi zdálo vyloučené, od Nepomuku na sever jezdívá vlaků dokonce více. A odjel, sotva jsme se usadili. Najít vlak do Prahy ani na rekonstruovaném Plzeňském nádraží pak už nebyl problém. Uvědomil jsem si, jak užitečné bývalo mítvat při ruce jízdní řád, a to i v situacích, kdy se jím vlaky moc neřídily.

Vzpomínání na vnitrostátní dovolené v období svého působení na VŠE ještě nekončím. Ale nechám je do [dalšího souboru](#).

Praha, 10.1.2023